

Harry Harrison - Muž z BRAV

"To je konec našeho trápení, guvernére, to teda jo!" zajásal farmář. Venkovan stojící vedle něj přitakal a byl tím tak pohnut, že nadzdvihl klobouk, zavýskl jupítt a pustil ho zpět na hlavu.

"Abych pravdu řekl, nemůžu nic slibovat," prohlásil guvernér Haydin; v jeho slovech však bylo cítit pohnutí a při řeči si neustále uhlašoval knírek. "Nevím o tom nic, co byste nevěděli také. Žádali jsme vysílačkou o pomoc a Patrola slíbila, že se na to podívají..."

"A teď tam nahoře na orbitu krouží křižník a jeho výsadekovej modul je na cestě dolů," přerušil ho farmář, dokončuje tak guvernérovu větu. "Podle mého to vypadá dobře. Pomoc je na cestě!"

V odpověď na jeho slova se nebe rozburácelo a hrot jasného plamene přistávacího modulu začal pronikat nízkou ležícími mraky nad zemí. Dav obklopující pole - téměř všichni obyvatelé Trowbri City - propukl v nadšený jásot. Rozestoupili se, zatímco loď chrlila své ohnivé spaliny dolů na oraniště a přistávala v oblaku dýmu; ale jakmile tryskové motory pohasly, obklopili ji v těsném kruhu.

"Co je v ní, guvernére," zeptal se někdo, "oddíl vesmírného komanda nebo tak něco?"

"To zpráva neříkala - jen žádala o vyklizení místa pro přistání."

Za naprostého ticha se výstupní rampa zpod můstku sklopila k zemi a její konec se zabořil do hlíny. Venkovní dveře se otevřely. V otvoru se objevil muž a rozhlédl se po davu pod sebou.

"Nazdárek," řekl. Pak se otočil a houkl dovnitř. "Podte všecy ven," zahulákal, strčil prsty do pusy a pronikavě zapískal.

Jeho slova vyvolala směsici pronikavých výkřiků a vřískotu z nitra modulu. Potom se z můstku po rampě vyvalila hřmící vlna zvířat. Jejich záda - růžová, černobílá a šedá - se vlnila nahoru a dolů a jejich kopýtka rozezvučela děrovaný kov.

"Prasata!" vykřikl guvernér, jeho rozzlobený hlas se nesl nad chórem prasečího kvikotu. "Je na té lodi kromě prasat ještě něco jiného?"

"Eště sem tady já, pane," řekl muž a zastavil se před guvernérem. "Ňákej Wurber, Bron Wurber a todle sou moje zvířátka. Sem rád, že vás poznávám."

Guvernérův zrak ho propaloval zdola nahoru, zvolna rentgenoval každý centimetr vysokého muže, který stál před ním. Zaznamenal vysoké holínky, hrubou látku chatrných kalhot, notně poskvřněné záhyby kdysi červené vesty, širokou osměvavou tvář a jasné modré oči chovatele vepřů. Guvernér sebou trhl, když v jeho vlasech zahlédl stébla trávy. Zcela ignoroval Wurberovu nabízenou ruku.

"Co tady děláte?" zajímal se Haydin.

"Přišel sem se usadit. Počítám, že mi dovolíte založit prasečí ranč. Bude to jedinej takovej v okruhu padesáti světelných let, a to nepřeháním ani se nevytahuju." Otřel si pravou ruku o vestu a pak ji opět podal. "Menuju se Wurber, ale většina lidí mi říká Bron, páč to je můj křestní méno. Así sem přeslechl to vaše?"

"Haydin," řekl guvernér a s odporem natáhl ruku. "Jsem zdejší guvernér." S odporem sklonil zrak k baculatým, kvičícím tvorům, kteří se kolem něj mleli v soustředných kruzích.

"Jo, sem rád, že vás poznávám, guvernére. Je to určitě pořádná fuška, co tady děláte," Bron mu nadšeně potřásl rukou.

Zbytek diváků už byl na odchodu a když k nim jeden z vepřů - obrovská baculatá prasnice - přišel příliš blízko, jeden z odcházejících mužů se otočil a kopl po ní okovanou botou. Polekaně uskočila a její pronikavý kvikot prořízl vzduch jako pila puštěná ze řetězu.

"Zpátky, nic takovýho," křičel Bron nad hřbety svých svěřenců. Vztekly muž jen pohrozil pěstí a odešel se zbytky davu.

"Vyklidte prostor," zabečel zesílený hlas z modulu. "Startujeme za minutu. Opakuji, šedesát sekund do startu."

Bron znovu zapískal a ukázal na hájek na kraji pole. Vepřáci zakvičeli v odpověď a dali se do pohybu naznačeným směrem. Nákladáky a auta odjížděly, a když chrochtající horda - s Bronem a guvernérem ve svém středu - dosáhla okraje pole, zůstal jen guvernéřův automobil. Bron chtěl něco říci, ale jeho slova zanikla v burácení raketových motorů a ohlušující vřavě, která následovala. Když vše utichlo, promluvil znovu.

"Esli jedete do města, pane, moh' byste mě vzít sebou. Chtěl bych si zařídit své nároky na pozemek a to papírování kolem."

"To vám nedoporučuji," řekl guvernéř, hledaje záminku, jak se zbavit toho venkovského burana. "Vaše stádo je cenný majetek, neměl byste tady všechny ty vepře nechávat o samotě."

"Tím chcete říct, že ve vašem městě máte kriminálníky a zloděje?"

"To jsem neřekl," vybuchl Haydin. "Zdejší lidé jsou stejně slušní a dbalí zákonů jako kdekoli jinde."

Říkám to proto, že, zkrátka, máme nedostatek domácích zvířat a pohled na všechno tohle pobíhající čerstvé vepřové..."

"Ale to je pěkně nebezpečnej názor, guvernére. Todle sou nejfajnovější chovný kusy, který de sehnat, a žádnej z nich nejni na porážku. Chápete, že každej z těch tvorů může bejt předkem celejch stád..."

"Ušetřete mě přednášky o šlechtění zvířat. Potřebují mě ve městě."

"To nemůžete ty dobrý lidi nechat čekat," řekl Bron a zeširoka se dobrácky usmál. "Pojedu s váma a vrátím se po svejch. Věřím, že tyhle svině tady budou v naprostým bezpečí. Můžou si porejt v tom háječku a trochu se vo sebe postarat."

"To bude váš pohřeb - nebo možná jejich," zamumlal Haydin, nasedl do elektromobilu a zabouchl za sebou dvířka. Když sledoval, jak Bron nasedá z druhé strany, najednou ho něco napadlo. "Kde máte vlastně zavazadla? Zapomněl jste je v modulu?"

"To je milý, že se vo mě tak staráte," Bron ukázal ven na stádo, které se částečně rozpadlo, jak prasata spokojeně ryla v lesním humusu. Jeden úctyhodný kanec měl na záda připevněny dvě dlouhé bedny a trochu menší kus poblíž nesl kymácející se otlučený kufr.

"Lidi si ani neuvědomujou, jak moc sou ta prasata užitečný. Na Zemi byli používaný na nošení nákladů stovky tisíc let, vám říkám. Praseti se prostě nic nevyrovná. Starý Egypťani je používali na setí. Chápete, jejich mrňavý vostrý kopejtka zamačkávaly semena v měkký hlíně do tý správný hloubky."

Guvernéř Haydin dupl na reostat a vyrazil do města s podrobným výkladem vepřologie rezonujícím v jeho hlavě.

"To je vaše radnice?" zeptal se Bron. "Ty podpěry sou moc pěkný."

Guvernéř zastavil elektromobil smykem před konstrukcí a prach z ulice bez chodníků se kolem nich zvedl ve vířivých mračnách. Nedůvěřivě se na Brona zamračil.

"Být vámi, nedělal bych si legraci," vyštěkl. "Tohle je jedna z prvních postavených budov a slouží svému účelu i když je... ehm... poněkud starší."

Když se na ni důkladně po dlouhé době zadíval, usoudil, že byla více než stará. Byla úplně v rozkladu. Vnější zdi sestávaly z dřevotřískových desek. Ty byly pro zpevnění pokryty plastikem a opravovány. S údržbou to ale tenkrát bývalo různé. Krycí plastik opadával a na nechráněných místech se čepýřily hnědé dřevěné hobliny.

"Já si z toho baráku vůbec nedělám šašky," řekl Bron a vystoupil z vozu. "Na hraničních planetách sem viděl vo moc horší domy, úplně se rozsejpající. Vaši lidi tady postavili parádní, fešnej barák. Vydržel pěknou řádku let a řek' bych, že eště něco vydrží." Kamarádsky poplácal zeď a potom se podíval na svou dlaň. "Ale asi by chtěl trochu voholit nebo přistříhnout."

Guvernér Haydín vyrazil ke vchodu, něco si brumlaje, následován Bronem, který se prostoduše usmíval. Hala procházela celou budovou - na druhém konci viděl zadní východ - a dveře byly otevřené dokořán na obou stranách. Guvernér proklouzl dveřmi s cedulkou VSTUP ZAKÁZÁN a Bron ho těsně následoval.

"Sem nemůžete, hlupáku," zlobil se guvernér Haydín hlasitě. "To je má soukromá kancelář. Pro vás jsou sousední dveře."

"Tak to pardon," omlouval se Bron a couval pod jemným tlakem ruky na hrudník. Pokoj byl prostě zařízenou kanceláří a skrz otevřené dveře v protější stěně byla vidět obytná část. Jediné, co stálo za zmínku, byla dívka zabořená v křesle. Měla rusé vlasy, byla štíhlá a vypadala mladě. Nedokázal o ní říci nic víc, protože měla tvář ukrytou v kapesníku a vypadalo to, že pláče. Dveře se mu zavřely před nosem.

Sousední vchod jej zavedl do větší kanceláře rozdělené napůl přepážkou sahající do výše pasu. Vyložil se na nenatřené dřevo a s částečným zájmem četl porůznu rozvěšené nápisy, dokud se na druhé straně neotevřely dveře a nevešla dívka. Byla mladá a štíhlá, měla rudé vlasy a mnohem víc rudé oči. Bezpochyby to byla ta dívka, kterou viděl v guvernérově kanceláři.

"Hrozně nerad vás vidím brečet, slečno," oslovil ji. "Moh' bych vám nějak pomoci?"

"Já nebrečím" popotáhla. "To je jen... alergie, nic víc."

"Měla byste si říct doktorovi vo injekci nebo tak něco..."

"Hleďte si laskavě svého, dneska mám hodně práce."

"Nechtěl sem vás vobtěžovat, zvláště když máte alergii a moc práce. Je tady někdo jinej, za kým bych moh' jít?"

"Není. Já - a tyhle počítačací bedny - jsme jedinými zaměstnanci. Co si přejete?"

"Chtěl bych si zapsat zábor pozemků a menuju se Bron Wurber."

Krátce stiskla jeho nabízenou pravačku, potom ji pustila, jako by byla doruda rozpálená, a popadla hromádku papírů. "Já jsem Lea Daviesová. Vyplňte všechny tyto formuláře a nic nevynechte. Kdyby vám bylo něco nejasné, zeptejte se mě, než budete pokračovat. Umíte psát, že?" zeptala se, když si povšimla soustředěného výrazu se kterým studoval přidělené papíry.

"Mám děsně lehkou ruku na psaní, madam, takže můžete bejt klidná." Z kapsy košile vyndal důkladně ožuzlaného špačka tužky, přidal několik dalších vrubů a dal se do práce.

Když skončil, zkontrolovala všechny papíry, něco v nich opravila a podala mu svazek map. "Zde jsou zanesena všechna volná místa v okolí, která jsou určena k usazení; jsou označena červeně. To, jaká půda vám bude nejvíce vyhovovat, samozřejmě závisí na tom, co chcete pěstovat."

"Prasata," zasmál se s nadšením, úsměvu z druhé strany se však nedočkal.

"Nejdřív se tady trochu porozhlídnou, podívám se na ty pozemky a pak se vrátím a řeknu vám, až najdu ten pravej. Mockrát děkuju, slečno Daviesová."

Bron složil všechny papíry do tlustého balíčku, který si při odchodu vrazil do zadní kapsy kalhot. Aby se dostal ke svému stádu čekajícímu poblíž kosmodromu, musel na zpáteční cestě projít středem Trowbri City, které bylo městem jen podle jména. Jak ve svých těžkých botách neohrabaně dupal jeho jedinou ulicí, zvedala se mračna prachu. Všechny budovy vypadaly dočasně-trvale. Byly vystavěny ve spěchu a nikdy nenahrazeny ničím důkladnějším, protože rostoucí městečko potřebovalo stále nové a nové. Domky z prefabrikátů a chatrče z plsti se tu střídaly s dřevěnými a hliněnými stavbami. Takových tu bylo mnoho - jílovitá hlína nasypaná do dřevěných forem

a důkladně upěchovaná. Po odstranění forem byly stěny natřeny plastikiem, takže se nemohly rozpustit v dešti. Přesto mnoho z nich vyhlíželo přikrčeně a zaobleně, jak se pozvolna vracely do země, ze které povstaly. Bron minul několik obchůdků a garáž.

Továrny byly na periferii města a za nimi farmy. Před ním stála holírna, označená univerzálním symbolem - červenobílou hladkou polokoulí - a malá skupinka mužů se o ni opírala ve snaze udržet ji pohromadě.

"Hej, pasáčku," zavolal jeden z nich na procházejícího Brona, "nabízím ti horkou koupel za pár vepřových kotlet." Zbytek povalečů se nahlas rozřehtal z radosti nad povedeným vtipem.

Bron se zastavil a otočil se. "Jů," řekl, "tadle město musí bejt ale prachatý, když si může dovolit vydržovat tolik mladejch flákačů, který nemaj' do čeho píchnout."

Reakcí bylo rozčilené brumlání a jejich samozvaný mluvčí vystoupil a křikl: "Myslíš si, že seš chytřej, nebo co?"

Bron neodpověděl. Jen se ledově usmíval a pěstí jedné ruky si bouchal do dlaně druhé. Vydávalo to hlasitý mlaskavý zvuk a jeho pěst vypadala velká a tvrdá. Chlapi se navalili zpátky na stěnu a začali se bavit mezi sebou. Dál si ho nevšímali.

"Budou s ním problémy, hoši, a vy byste mu měli dát lekci," ozval se hlas z holíčství. Bron vystoupil nahoru a nahlédl dovnitř otevřenými dveřmi. Muž, který na kosmodromu kopl jednoho jeho svěřence, seděl v křesle obletován šťastným roboholičem.

"To bys' kamaráde neměl říkat, dyť vo mně vůbec nic nevíš."

"Nevím, a ani nechci vědět," řekl muž nasupeně. "Měl by sis prostě vzít svý prasata a..."

Bron, stále se usmívaje, se naklonil k automatu, stiskl tlačítko HORKÝ RUČNÍK a kouřící ručník pohltil zbytek mužových slov. Dříve než se rozsvítila nouzová kontrolka a robot se se zlověstným hukotem zastavil, stačil rozcupovat kus ručníku. Bron odešel a nikdo mu nezastoupil cestu.

"Není to moc přátelské město," řekl si pro sebe. "Ale proč by mělo být?" Zabočil do malé kavárničky.

"Nemáme nic k jídlu," řekl prodavač.

"Kafe, chci jen kafe," sdělil mu Bron a posadil se na jednu ze stoliček.

"Krásný město," řekl, když dorazila káva.

Číšník si něco zamumlal pod vousy a vzal si od Brona peníze. Ten to zkusil znovu.

"Řek' bych, že tady máte úrodnou půdu a spoustu nerostů a dolů. Komise pro osídlování vesmíru mě pobízela, abych se tady usadil. Měla by sem dostat víc lidí. Je to krásná planeta."

"Pane," řekl prodavač, "já nemluvim s váma, tak vy nemluvte se mnou. Jasný?" Otočil se, aniž by čekal na odpověď, a začal leštit klávesy na automatickém vrchním.

"Přátelští," říkal si Bron na cestě ven z města. "Mají tady všechno, na co si jen vzpomenou - ale nikdo kvůli tomu nevypadá moc nadšeně. A to děvče plakalo. Co se s tou planetou děje?" Tiše si pohvizdoval, s rukama v kapsách zvolna pokračoval v chůzi a rozhlížel se kolem. Na kosmodrom, který byl umístěn kousek za městem - jen bezpečnostní prostor a kontrolní věž - to nebylo příliš daleko.

Když se přiblížil k háji, kde zanechal svá zvířata, zaslechl pronikavé zuřivé kvílení. Zrychlil krok, potom - když se přidaly další hlasy - přešel do běhu. Někteří z vepřů se ještě nevšímavě ryli v zemi, většina ale obklíčila vysoký vřetenovitý strom s krátkými větvemi. Jeden kanec sklonil hlavu, oddělil se z pobíhajícího stáda a vrazil do stromu, odtrhávaje metrové pruhy kůry. Z koruny stromu volal kdosi chraplavým hlasem o pomoc.

Bron pískal povely, tahal za ocasy a strkal do tučných boků, až se mu podařilo prasata rozehnat. Jakmile se opět začala rochnit a česat bobule z keřů, zavolal vzhůru na strom.

"Hej vy nahoře, můžete slízt. Už je tady klid."

Strom se začal třást, začaly padat kousky odrolené kůry a pak bylo vidět jakéhosi vysokého hubeného muže, jak opatrně slézá dolů. Zastavil se nad

Bronovou hlavou a pevně se přidržoval kmene. Měl potřhané kalhoty a na jedné botě mu chyběl podpatek.

"Co ste zač?" zeptal se Bron.

"To sou vaše bestie?" ptal se muž podrážděně. "Měly by se postřílet. Bezdůvodně mě napadly, byly by mě zabily, kdybych se nedostal na ten strom."

"Co ste zač?" zopakoval Bron.

"... divoký a bez dozoru. Esli se vo ně nepostaráte, tak si to vezmu na starost já. Máme tady na Trowbri zákony..."

"Když nezavřete hubu a neřeknete mi co ste zač, pane, můžete si na tom stromě kliděnkou zůstat dokud neshnijete," řekl Bron klidně. Ukázal na obrovského kance, který ležel asi tři metry od stromu a rentgenoval ho malýma, zarudlýma očkama. "Nemusím dělat nic a tydle prasátka se o vás postaraj sami. Maj to v krvi. Pekari v Mexiku vyženou člověka na strom a pak se u něj střídaj dokud neumře nebo nepadne dolu. Moje zvířata neútočej na nikoho bez důvodu. Podle mě byl ten důvod to, že ste chtěl chytit jedno ze selat, páč sté najednou dostal chuť na čerstvý vepřový. Co ste zač?"

"Vy mě máte za lháře?" hulákal inuž.

"Jo. Co ste zač?"

Kanec přišel blíž, stoupl si proti stromu a začal vydávat hluboký výhružný zvuk. Člověk objal kmen oběma rukama a zatajil dech.

"Já sem - Reymon - dělám tady u vysílačky. Naváděl sem modul na přistání. Když vodletěl, popad sem moped a vyrazil k městu. Viděl sem tady ty prasata a zastavil, jen abych se kouknul, a pak mě napadla. Bez příčiny..."

"Jasný, jasný," přerušil ho Bron. Špičku boty zabořil kanci do boku a přejížděl nahoru a dolů po mohutných žebrech. Ten plácal ušima a chrochtal rozkoší. "Líbí se vám na tom stromě, pane Reymon?"

"Dobře, vohnul sem se, abych pohladil jedno z vašich špinavejch zvířat - ani nevím proč. Pak mě napadla."

"To je trochu lepší, a já vás ani nechci votravovat hloupejma votázkama, jako proč ste měl najednou nutkání pohladit špinavý prase. Teď můžete slízt, naskočit na svý rudý vozítko a vodjet."

Kanec zavrtěl ocasem a zmizel v podrostu. Reymon roztřeseně seskočil na zem a oprášil si šaty. Byl to hezký snědý muž se vztekle staženými ústy.

"Eště vo mě uslyšíte," zavolal přes rameno, když klopýtal pryč.

"Vo tom pochybuju," vyprovodil ho Bron. Vyšel na silnici a čekal, dokud elektromoped nevyrazil směrem k městu. Teprve potom se vrátil a hvizdem svolal své stádo dohromady.

Tiché kovové zvonění vrnělo Bronovi v uchu a stále zesilovalo, když si ho nevšímal. Zažíval, zvedl ruku a sundal si budík-náušnici z ušního lalůčku, nehtem ho vypnul a strčil do tobolky na opasku. Ruce měl zkřehlé nočním vzduchem, když si vytíral ospalky z očí. Nad hlavou mu v čistém vzduchu zářila neznámá souhvězdí. Do úsvitu zbývalo ještě několik hodin a lesík byl temný a tichý, jen tu a tam se ozvalo zachrápání nebo tlumené zachrochtání spícího prasete.

Zcela oblečen, sbalil Bron spací pytel, obul si boty, které večer postavil podrážkami vzhůru, aby nenavlhly. Nechá to tady na starost Queeny. Čtyřsetkilová prasnice, rýsující se ve tmě jako černá hora, zvedla hlavu a nespokojeně zachrochtala. Bron se nad ni naklonil a nadzdvihl plácačku jejího ucha, aby do něj mohl šeptat.

"Jdu pryč, ale do úsvitu jsem zpátky. Beru s sebou Jasmínu. Pohlídej to tady." Queeny zachrochtala velice lidsky na souhlas a zase si lehla. Bron tiše hvízdal, v odpověď se ozvalo šustění ostrých kopýtek, jak přibíhala malá Jasmína. "Pojď se mnou," řekl jí. Pověsila se mu na paty a tak, tiše jako stíny, opustili tábor.

Byla bezměsíčná noc. Trowbri City tonulo ve tmě a spalo. Nikdo si nevšímal stínů pohybujeících se městem k radnici. Nikdo si nevšímal, když se neslyšně otevřelo jedno z oken a stíny zmizely.

Guvernér se prudce posadil, když se v jeho ložnici rozsvítilo světlo. První, co spatřil, bylo růžové prasátko sedící na předložce u postele. Otočilo hlavu a podívalo se mu zpřímá do očí - potom mrklo. Mělo rozkošné dlouhé bílé řasy.

"Omlouvám se, že jsem vás vyrušil v tuto hodinu," řekl Bron od okna, kde se ujistil, že závěsy jsou zcela zatažené, "ale nechtěl bych, aby nás někdo viděl pohromadě."

"Vypadněte, vy pomatená prasečí tlupo, dřív než vás vyhodím osobně!" hulákal Haydin.

"Ne tak hlasitě, pane," upozornil ho Bron. "Mohl by vás někdo slyšet. Zde je můj průkaz." Podával mu plastový obdélník.

"Vím, kdo jste, tak jakou cenu má..."

"To jsem nemyslel. Požádal jste Patrolu o pomoc na této planetě, že?"

"Co vy o tom víte?" Guvernérovy oči se rozšířily náhlým nápadem. "Tím chcete říci, že s nimi máte něco společného?"

"Můj průkaz," řekl Bron prohýbaje nabízenou kartičku.

Guvernér Haydin ji uchopil oběma rukama. "BRAV," četl. "Co to je?" Pak, když přelouskal následující řádek, si chraplavým hlasem odpověděl.

"BRigáda Astronautických Vepřů! To má být vtip?"

"Vůbec ne, guvernére. Brigáda byla sestavena a aktivována teprve nedávno. Údaje o jejích úkolech byly dosud omezeny na úroveň velení, kde jsou její operační schopnosti označeny jako přísně tajné."

"Najednou už nemluvíte jako chovatel vepřů."

"Já jsem chovatelem prasat, guvernére. Ale mám šlechtitelský kurs, doktorát z galaktické politiky a černý pásek v judu. Chovatel vepřů slouží jako maskování v poli."

"Takže vy jste ta odpověď na mé hlášení Patrole?"

"Ano, jsem. Nemohu vás seznámit s utajovanými podrobnostmi, ale měl byste vědět, jak řídce je v současnosti Patrola rozmístěna - a ještě nějaký čas bude. Když je osídlena nová planeta, rozšíří se oblast vlivu Země lineárním směrem - avšak objem vesmíru, který musí být pod kontrolou, je třetí mocninou této vzdálenosti."

"Nevadilo by vám, kdybyste to přeložil do srozumitelné řeči?"

"S radostí." Bron se rozhlédl a na stole spatřil misku s ovocem. Vzal z ní dva kulaté červené kousky a ukázal je. "Tento kousek ovoce je ,oblast vlivu'. Je-li Země ve středu toho plodu, vesmírné lodě z ní mohou letět libovolným směrem ke slupce a veškerá dužnina uvnitř této oblasti musí být spravována Zemí. Nyní řekněme, že je zpřístupněna další planeta. Koráb letí přímoú čarou od Země asi takhle daleko." palcem a ukazovákem naznačil vzdálenost velkou asi jako průměr jednoho plodu. "To je lineární vzdálenost, úsečka; ale Patrola nehlídá jen tuto čáru." Přiblížil dráhy plodu k tomu prvnímu tak, že se dotýkaly. "Patrola teď má na starosti celou oblast uvnitř tohoto druhého plodu, trojrozměrnou vzdálenost, protože koráby nelétají vždy po stejných trasách a směřují k různým cílům. To je těžká práce a s postupem času stále narůstá."

"Už chápu, co chcete říci," řekl guvernér, prohlédl si ovoce a položil je zpět do misky.

"To je jádro našeho problému. Patrola musí působit mezi všemi planetami a velikost prostoru, na který se to vztahuje, je nepředstavitelná. Doufáme, že jednoho dne budeme mít dostatek hlídkových člunů k pokrytí tohoto objemu, takže křižník se vždy dočká žádané pomoci. Ale za současného stavu musíme hledat jiné způsoby pomoci. Je rozpracováno mnoho projektů a BRAV je jedním z prvních realizovaných. Viděl jste mou jednotku. Jsme schopni cestovat libovolnou linkou civilní přepravy, takže můžeme pracovat nezávisle na Patrole. Máme zásoby, ale když je třeba, dovedeme být soběstační. Jsme připraveni zvládnout libovolnou taktickou situaci."

Haydin se snažil porozumět, ale bylo toho na něj mnoho. "Slyšel jsem, co jste říkal. Pořád..." zakoktával se, "pořád ale, všechno, co máte, je stádo prasat."

Bron se snažil ovládnout, jeho oči se únavou stáhly do úzkých štěrbin. "Cítil byste se lépe, kdybych přistál se smečkou vlků? Dodalo by vám to nějaký pocit bezpečí?"

"No, připouštím, že by to bylo něco jiného. Viděl bych v tom nějaký smysl."

"Opravdu? Přesto že vlk - nebo i vlci - ve své přirozené podstatě utečou před dospělým divočkem, aniž by je napadlo na něj zaútočit? A já tady mám imitované kance, kteří si to rozdají s libovolnými šesti vlky a v minutě z nich nadělají šest roztrhaných vlčích kůží. Pochybujete o tom?"

"To není věc pochyb. Ale musíte uznat, že na stádu vepřů je něco... jak to říci... směšného, nejspíš."

"Ten názor není ojedinělý," řekl Bron strojeným ledovým hlasem. "Abych pravdu řekl, to je důvod, proč jsem vzal celé stádo a ne jenom kance, a proč hraju přihlouplého farmáře. Lidé si toho nevšimnou a to pomůže mému vyšetřování. To je také důvod, proč jsem vás navštívil takhle v noci. Nerad bych se zbavil svého inkognita předčasně."

"O to se nemusíte bát. Náš problém se netýká nikoho z osadníků."

"Co vlastně máte za problém? Vaše hlášení bylo právě v tomto bodu nejasné."

Guvernér Haydin vypadal nesvůj. Ošil se a ještě jednou prozkoumal Bronův průkaz. "Musím si ho ověřit dříve, než vám cokoli řeknu."

"Udělejte to, prosím."

Na konci stolu stál fluoroskop a Haydin si dal záležet na porovnávání normálně neviditelného vzoru s kódovou knížkou, kterou vyndal z trezoru. Konečně, s těžkým přemáháním, kartičku vrátil. "Je v pořádku," řekl.

Bron ji zastrčil zpět do kapsy. "Takže v čem je problém?" zeptal se.

Haydin pohlédl na vepřika stočeného na rohoži a spokojeně pochrupujícího. "Jsou to duchové," řekl sotva slyšitelně.

"A vy se posmíváte prasatům?"

"Nemusíte se rozčilovat," odpověděl guvernér dopáleně. "Vím, že to vypadá divně, ale je to tak. Nazýváme je - nebo jejich fenomén - 'duchové', protože o nich nic nevíme. Jestli je to nadpřirozené nebo ne, záleží na pozorovateli, ale určitě to není hmotné." Otočil se k mapě na zdi a ukázal na okrovou oblast vystupující z okolní zelené. "Právě tady, na Plošině duchů, je to problematické místo."

"Jak problematické?"

"Je to těžko popsitelné - jde hlavně o pocity. Po celých padesát let, co je tato planeta osídlena, se lidé neradi přibližovali k téhle plošině, i když leží téměř v sousedství města. Svým způsobem se tam nahoře nikdo necítí dobře. Vyhýbají se mu i zvířata. A beze stopy se tam ztratilo několik lidí."

Bron si prohlížel mapu a prstem objížděl žlutou plochu. "Nebyla prozkoumána?" zeptal se.

"Byla, při prvním mapování. Přelétají nad ní vrtulníky, ale není tam nic vidět. Ale jen ve dne. Nikdo z těch, kdo letěli, jeli, nebo šli na Plošinu duchů v noci, o tom už nikomu nic neřekne. Ani nebylo nikdy nalezeno žádné tělo."

Z guvernérova hlasu zaznívalo pohnutí, nebylo pochyb, že mluví vážně.

"Pokusili jste se s tím něco udělat?" zeptal se Bron.

"Ano, naučili jsme se tomu vyhýbat. Tohle není Země, pane Wurbere, bez ohledu na to, v kolika věcech ji připomíná. Je to cizí planeta s cizím životem a toto lidské osídlení je jen špendlíkem zabodnutým do její kůže. Kdo ví, jaká... stvoření jsou venku v noci? Jsme osadníci, ne dobrodruzi. Zvykli jsme si nevšímat plošiny, alespoň v noci, a tím ustaly i problémy s ní."

"Tak proč jste přivolali Patrolu?"

"Protože jsme se zmýlili. Starousedlíci už o plošinu moc nemluví a mnoho nově příchozích věří, že ty příběhy jsou pouhé... příběhy. Někteří z nás dokonce začali pochybovat o našich vlastních vzpomínkách. Zkrátka - tým průzkumníků se chtěl poohlédnout po

nějakých nových nalezištích a jedinou nedotčenou oblastí blízko města je ta plošina. Přes naše odrazování skupina vyrazila pod vedením inženýra Huwa Daviese."

"Nějaký příbuzný vaší sekretářky?"

"Její bratr."

"To vysvětluje její rozrušení. Co se přihodilo?"

Haydin se zahleděl do prázdna, jak vzpomínal. "Bylo to strašné," řekl. "Učinili jsme samozřejmě potřebná opatření - ve dne jsme je sledovali vrtulníky a označili jejich tábor. Helikoptéry byly vybaveny světly a hlídkovaly celou noc. Dole měli tři vysílačky a všechny zapnuté, takže nemohlo dojít ke ztrátě spojení. Vyčkávali jsme celou noc a nic se nedělo. Pak, chvíli před rozbřeskem - bez jakéhokoliv poplachu nebo výstrahy - přestaly fungovat vysílačky. Byli jsme tam v minutě, a přesto příliš pozdě.

Co jsme našli, je příliš těžké popsat. Všechno - jejich vybavení, stany, zásoby - bylo zničeno. Všude byla krev, postříkala zpřerážené stromy i zemi - ale lidé byli pryč, zmizeli. Nenašli jsme tam ani stopy zvířat, ani lidí, ani strojů - nic. Krev jsme otestovali; byla to lidská krev. A útržky masa byly... lidským masem."

"Muselo tam něco být," nesouhlasil Bron. "Nějaké známky, stopy, možná pach výbušniny - nebo něco na vašem radaru, když je plošina tak blízko."

"Nejsme hlupáci. Máme techniky a vědce. Nebyly tam žádné stopy, žádné pachy, nic na radaru. Opakuji - nic."

"A to vás vedlo k tomu, abyste zavolali Patrolu."

"Ano, tahle záležitost je příliš velká než abychom ji zvládli sami."

"Měl jste naprostou pravdu, guvernére. Já vás toho zbavím. Abych pravdu řekl, mám už velmi jasnou představu o tom, co se stalo."

Haydin se prudce postavil. "To není možné! Co to je?"

"Bohužel je poněkud brzo, abych vám to řekl. Ráno se vypravím na tu plošinu, abych si prohlédl místo, kde došlo k masakru. Můžete mi dát souřadnice? A nikomu se prosím nezmiňujte o mé návštěvě."

"Můžete se spolehnout," řekl Haydin s pohledem na prasátko. To vstalo a protáhlo se, pak hlasitě začenichalo ve směru misky s ovocem.

"Jasmína by si dala kousek," řekl Bron. "Nebude vám to vadit, že?"

"Jen si poslužte," řekl guvernér rezignovaně; hlasité mlaskání naplnilo místnost, když zapisoval souřadnice a směr.

Museli si pospíšet, aby odešli z města před svítáním. Než dorazili k táboru, nebe na východě zešedlo a zvířata byla vzhůru a pobíhala kolem.

"Myslím, že tady ještě jeden den počkáme," řekl Bron, když otevíral krabičku s vitamínovými dárkami. Queeny, čtyřsetkilová čínská prasnice, nad tou zprávou radostně chrochtala, vyrývala trsy listů a vyhazovala je do vzduchu.

"Pochutnáničko, co? Nedivím se, po tak dlouhé době v lodi. Vyrazím si na výlet, Queeny, a vrátím se do setmění. Pohlídej to tady." Zvýšil hlas: "Curly! Moe!"

V ozvěnu na jeho slova se v lesíku ozvalo praštění a o chvíli později dvě dlouhá šedočerná těla vyrazila

z podrostu - tuna kostí a svalů na nohách. Curlymu v cestě překážela osmicentimetrová větev a on ani neuhnul, ani nezpomalil. Ozvalo se ostré prask a on zabrzdil před Bronem s ulomenou větví na zádech. Bron odhodil větev stranou a pohlédl na svůj úderný oddíl.

Byli to kanci, dvojčata z jednoho vrhu, a každý z nich vážil přes pět set kilo. Normální divočák váží až 330 kilo a je to nejrychlejší, nejnebezpečnější a nejzuřivější bestie. Curly a Moe byli mutanti, o třetinu těžší než jejich divocí předkové a mnohem chytřejší. Všechno ostatní se ale nezměnilo; byli stejně rychlí, nebezpeční a zuřiví. Špičky svých pětadvacetimetrových klů měli potažené nerez ocelí, aby si je neutrhli.

"Moe, chci, abys tu zůstal s Queeny a ve všem ji poslechl."

Moe zakvičel vzteky a pohodil svou mohutnou hlavou. Bron zabořil ruku do srstí a tlustých štětín mezi Moeovými lopatkami, jeho nejoblíbenějšího místa, a důkladně ho podrbal. Moe slastně funěl. Byl to prasečí génius, což by mu v lidském měřítku stačilo na úroveň duševně retardovaného, ale on nebyl člověk. Rozuměl jednoduchým povelům a plnil je v rámci svých možností.

"Zůstaň a hlídej, Moe, zůstaň a hlídej. Sleduj Queeny, ona ví, co je nejlepší. Hlídej, nezabíjej. Je tady spousta dobrot k snědku - a bonbony, až se vrátím. Curly jde se mnou a až se vrátíme, každý dostane cukrátko." Ze všech stran se ozývalo šťastné chrochtání a Queeny se mu svým tučným bokem otřela o nohu.

"Ty jdeš taky, Jasmíno," dodal Bron. "Procházka tě uchrání před problémy. Vezmi Maisii Mezkonohá; pohyb jí taky udělá dobře."

Jasmína byla jeho problémovým děckem. I když vypadala jako nedorostlé sele, byla dospělým Pitman-Mooreovým trpaslíkem - jedna z rasy malých vepřů původně vyšlechtěných pro použití v laboratořích. Byli kříženi kvůli inteligenci a Jasmína nejspíš měla nejvyšší IQ, jaké kdy opustilo světlo laboratoří. Ale mělo to svou slabou stránku: s inteligencí se snoubí labilita a téměř lidská hysterie, protože její mysl balancovala na ostré hraně. Kdyby zůstala s ostatními, mohla by je dráždit a týrat a dělat problémy, takže ji Bron vždy bral s sebou, když se měl od stáda vzdálit na delší čas.

Maisie byla pravým opakem: typická baculatá prasnice - Mezkonohá, vyšlechtěná k všeobecným účelům. Její inteligence byla nízká - nebo běžná prasečí - a její plodnost vysoká. Někteří krutí lidé by mohli říci, že je vhodná leda na slaninu. Měla však příjemné chování a byla dobrou matkou; vlastně právě odstavila svůj poslední vrh. Bron si ji vybral, aby si trochu odpočinula od svého potomstva - a také aby se zbavila nějakého tuku, protože během cesty kosmem nepředstavitelně přibrala.

Bron prostudoval mapy a objevil jakousi starou dřevorubeckou cestu směřující jeho směrem, téměř až k plošině. On a jeho svěřenci sice mohli jít poměrně snadno i terénem, ale po cestě ušetří nějaký čas. Namířil busolu na větrný ukazatel na řídicí věži a určil azimut k cestě, která směřovala k Plošině duchů. Rukou ukázal správný směr. Curly sklonil hlavu a vypálil do podrostu. Ozýval se rachot a praskání, jak si prorážel cestu - dokonalý hledač pěšin, který si otevíral vlastní průseky v místech, kde chyběly.

Chůze po travnatém úvozu vinoucím se k horám byla snadná.

Základna dřevorubců musela být uzavřena po dlouhý čas, protože v cestě nebyly vyjeté žádné koleje. Čuníci čmuchali v husté trávě, požírali náhodné kousky něčeho natolik lákavého, že neodolali, jen Maisie si funěním stěžovala na přílišnou námahu. Cestu vroubily stromy, ale z větší části byla zem vyklučena a oseta rostlinami. Curly se zastavil, zafuněl, ukázal na velký remízek a tázavě zachrochtal. Jasmína a Maisie zastavily vedle něj, dívaly se stejným směrem a se vztyčenými hlavami naslouchaly.

"Co to je? Co je tam?" zeptal se Bron.

Bylo jasné, že to není nic nebezpečného. Kdyby něco hrozilo, Curly by se chystal k útoku. Se svým mnohem citlivějším sluchem naslouchala prasata něčemu, co on neslyšel, něčemu, co je zaujalo, ale nepostrašilo.

"Tak běžte," řekl. "Máme před sebou ještě dlouhou cestu." Strčil do Curlyho boku, ale stejně by se asi mohl snažit tlačit proti kamenné zdi. Curly, napjatý, zahrabal přední nohou a pohodil hlavou ve směru stromů.

"Tak dobrá, když na tom trváš. Nikdy se nehádám s kanci vážícími přes půl tuny. Jdeme se tam podívat." Poplácal ho mezi lopatkami a Curly vyrazil ke stromům.

Než ušli čtyřicet metrů, zaslechl Bron ten zvuk také - pronikavě křičící pták nebo malé zvíře. Ale proč by se tím vzrušovala prasata? Náhle rozeznal, co to bylo.

"To je dítě - a pláče! Dělej, Curly!"

Takto povzbuzen klusal Curly vpřed prorážaje si cestu křovisky takovou rychlostí, že mu Bron sotva stačil. Přiběhli k srážnému, bahnitému břehu a

temné tůni. Pláč byl nyní hlasitější, žalostný nářek. Asi dva roky stará holčička stála po pás ve vodě, mokrá a nešťastná.

"Vydrž, hned ti pomůžu ven," řekl Bron a nářek přešel do pronikavého vřiskotu. Curly stál na okraji kluzkého bahnitého svahu a Bron použil jeho statného nehybného kolena jako držadla, když se soukal dolů. Dítě se k nim probrodilo, Bron je chytil volnou rukou a vytáhl je do bezpečí. Bylo mokré a zubožené, ale ztichlo, jakmile je vzal do ruky.

"Co s tebou uděláme?" zeptal se Bron, když byli zpátky nahoře, a vtom zaslechl odpověď ve stejném okamžiku jako vepři. Vzdálené nepřerušované zvonění zvonu. Vyslal je správným směrem a kráčel za nimi stezkou, kterou prorazil Curly v podrostu. Lesík končil na rozsáhlé louce. Na protějším kopci stál červený statek a u něho žena, která tloukla do velkého ručního zvonu. Spatřila Brona hned jak vyšel z háje a rozeběhla se mu vstříc.

"Amy," volala, "jsi v pořádku!" Přitiskla si dítě k sobě nevšímajíc si skvrn od bláta na své bělostné zástěře.

"Našel sem ji támdle v tůneci, pani. Zapadla tam do bahna a nemohla vylízt. Hádám že je jen vystrašená."

"Nevím, jak vám poděkovat. Když jsem šla dojit krávy, myslela jsem si, že spí. Musela se zatoulat ven..."

"Neděkujte mně, pani, poděkujte mejm prasatům. Ty slyšely její brek, já sem jen šel za nima."

Žena si teprve teď všimla zvířat.

"Moc pěkný kousek," řekla s obdivem při pohledu na Maisiiny zaoblené tvary.

"Doma jsme chovali prasata, ale když jsme se vystěhovali, vzali jsme s sebou jen krávy pro mléčnou farmu. Teď toho lituju. Dám jim nějaké čerstvé mléko - a vám taky. Je to jediné, co pro vás můžu udělat."

"Mockrát děkuju, ale my musíme dál. Hledám, kde bych se usadil, a chtěl bych se dostat na plošinu a zpátky než bude tma."

"Tam ne!" vydechla a přitiskla si holčičku k sobě. "Tam nahoru nemůžete!"

"Pročpak ne? Na mapě to vypadá pěkně."

"Prostě nemůžete... je tam něco. Moc o tom nemluvíme. Něco, co není vidět. Víím, že to tam je. Na pastvě pod plošinou jsme mívali nějaký dobytek. Vííte, proč tam už nepaseme? Měly málo mléka. Ani ne z polovičky tolik, co ostatní. Tam nahoře je něco špatného, velmi špatného. Běžte se tam podívat, když jinak nedáte, ale musíte se vrátit před setměním. Brzy pochopíte, co mám na mysli."

"Díky za radu; vážím si toho. Tak vidím, že holčička už je v pořádku, no a já už musím jít."

Bron přivolal prasata, zamával farmářce na rozloučenou a vyrazil zpátky k cestě. Plošina se postupem času stávala stále zajímavější. Od té chvíle nutil vepře udržovat pravidelnou rychlost bez ohledu na Maisiino supění a zoufalé pohledy, a za hodinu minuli opuštěnou základnu dřevorubců - opuštěnou kvůli podivným událostem na plošině - a začali stoupat mezi stromy. Byli na okraji plošiny.

Překročili potok a zatímco si vyráběl hůl, dovolil zvířatům popíjet, co hrdlo ráčí. Maisie, rozpálená námahou, sebou s ohromným cáknutím plácla do vody a chladila se. Jasmína, pedantské zvíře, vztekla vykvikla a odběhla se vyválet v trávě, aby si osušila potřísněná místa. Curly, funicí a chrochtající jako spokojená lokomotiva, vrazil rypák pod práchnivějící kmen, který musel vážit nejméně tunu, odstrčil ho stranou a šťastný požíral nejrůznější hmyz a živočichy, které pod ním našel. Potom pokračovali.

Nebyl to příliš obtížný výstup a jakmile zdolali hranu, povrch zvolna klesal do řídkce porostlé pláně. Bron si opět pohrál s busolou a ukázal Curlymu správný směr. Ten zafuněl a než vyrazili, vyhrabal v zemi předním kopýtkem brázdu. Jasmína se přitiskla Bronovi k noze a zakvičela.

Bron to cítil také a musel přemoci mrazení v zádech. S tím místem bylo něco - jak to popsat? - špatného. Nevěděl, proč to tak cítil, ale bylo to tak. Prasata to podle všeho cítila také. Ještě tam bylo divné něco jiného: ve

vzduchu nebylo vidět žádného ptáka, ačkoli v kopcích dole jich bylo plno. A tady to vypadalo, že kolem není vůbec žádný živočich. Kdyby nějakého přehlédl, prasata by si ho jistě všimla.

Bron potlačil nepříjemný pocit a následoval Curlyho vlnící se kýty, zatímco další dva vepři, stále protestující, klusali za ním co nejbliže jeho nohou. Bylo zřejmé, že všichni cítili blízkost se nebezpečí, a všichni tím byli rozrušení. Všichni s výjimkou Curlyho, který, když nějaký nepříjemný dojem nebo pocit zasáhne jeho kanci povahu, skloní hlavu a vyrazí vpřed kypící vztekem.

Když dorazili na paseku, hned poznali, že je to ta pravá. Větve všude kolem byly zohýbané a pokroucené, malé stromky byly ohnuté k zemi a potrháné stany a rozbité příslušenství pokrývaly zem. Bron zdvihl vysílačku a viděl, že kovová krabička je popraskaná a zkroucená, jako by ji ždímal nějaká obrovská ruka.

A po celou dobu, co to místo prohledával, cítil nepříjemné napětí a tlak.

"Tady, Jasmíno," řekl, "očihej tohle. Vím, že to leží týden na dešti a slunci, ale nějaká stopa tam mohla zůstat. Čichni si."

Jasmína se zatřásla, zavržela hlavou ne a přitiskla se mu k noze; cítil, jak se třese. Byla v jednom z jejích stavů a než to pomine, nic s ní nebude. Bron ji nepřemlouval - sám se cítil tak trochu podobně. Krabičku podal očichat Curlymu, ten k ní obligátně přičichl, ve skutečnosti jí však nevěnoval pozornost. Jeho očička těkala po pasece všemi směry, čenichal a pofrkával, aby se zbavil špíny v rypáku. Když začal kly hrabat v zemi, myslel si Bron, že na něco narazil, ale byl to jen ševnatý kořen. Pustil se do přežvykování - pak náhle zvedl hlavu a zahleděl se mezi stromy, kořen se mu nepovšimnut klátil mezi čelistmi.

"Co je to?" ptal se Bron, protože i ostatní zvířata hleděla stejným směrem a ostražitě naslouchala. Jejich uši se vztyčily, když se v křoví náhle začal ozývat praskot, jak se tudy prodíralo něco obrovského.

Náhlost útoku Brona téměř vyřadila. Praskot se ještě ozýval zpovzdálí, když ze stromů téměř nad jeho hlavou vyrazil Skokan s rozevřenou čelistí dlouhou třicet centimetrů. Bron viděl obrázky těchto obrovských vačnatců, původních obyvatel planety, ale skutečnost předčila všechny představy. Stál na zadních nohách, tři a půl metru vysoký, a skutečnost, že to byl býložravec a čelisti používal jen k rytí v bahně, příliš neuklidňovala. Používal je také proti svým nepřítelům a Bron byl právě do této kategorie zařazen. Tvor vyskočil a sklonil čelisti.

Curly, řvoucí vzteky, zasáhl netvora ze strany. Ani třiapůlmetrový hnědosrstý vačnatec se nemůže postavit pěti stům kil rozzuřeného kance, a tak obří bestie ustoupila. Když se míjeli, Curly pohodil hlavou nepříjemným švihem, kterým vrazil špičák do protivníkovy nohy a rozpáral ji. Poté se v lадném oblouku obrátil a opakoval nájezd.

Skokan však nečekal. Křičel bolestí a strachem a běžel opačným směrem. V tu chvíli se na pasece objevil jeho společník - ten, kterého slyšeli předtím. Curly opět zavrčel, obrátil se na místě, a naježil se. Druhý Skokan - podle velikosti samec - pochopil situaci a vůbec se mu nezamlouvala. Jeho družka utekla s bolestí - kterou dávala všem hlasitě najevo - a bezpochyby za to mohla ta přízemní, pobíhající masa ďábelsky vypadajícího tvora. Skokan bez zpomalení pokračoval v běhu a zmizel mezi stromy na protější straně paseky.

Jasmína celou tu dobu bezhlavě pobíhala kolem bez valného účinku na pokraji nervového zhroucení. Maisie, nezvyklá na prudké reakce, stála na místě, plácala ušima a vzrušeně chrochtala.

Když Bron sáhl do kapsy pro tabletku, aby utišil Jasmínu, k nohám mu ze stromu spadl dlouhý zelený had.

Strnul uprostřed pohybu s rukou napůl v kapse, protože věděl, že hledí do očí smrti. Byl to Andělíčkář, nejjedovatější had na Trowbri, mnohem nebezpečnější než cokoli, co poskytovala matička Země. Prah! po masu jako škrtič - protože

chováním to byl škrtič - ale také měl špičáky a dobře naplněné jedové váčky. A teď byl neklidný, kymácel se dopředu a dozadu a byl připraven k útoku.

Bylo běžné, že usedlá, růžová Maisie, prasnice a matka, nemá reflexy nebo temperament, aby si poradila s útočícími vačnatci - ale had byl něco zcela jiného. Zakvičela a poskočila vpřed, nesouc svou hmotu s rozvážnou čilostí.

Andělíčkář viděl vyzývací horu natřásajícího se masa a vyrazil, vzápětí zaklonil hlavu a opětovně zaútočil. Maisie, funicí námahou, otočila hlavu a podívala se přes rameno. Znovu zakvičela a vracela se k jedovatému hadovi. Ten hlasitě syčel a znovu provedl výpad a možná se v nějakém zasutém koutku mozku divil, jak je možné, že tento oběd nepadl k zemi, aby si na něm mohl pochutnat. Kdyby Andělíčkář věděl o prasatech trochu více, mohl jednat jinak. Místo toho znovu zaútočil a tak přišel o většinu jedu.

I když tento typ prasete není sádelným, je konstitučně statný a jeho samice mají sklon k tloustnutí. Maisie byla více než tlustá. Její kýty - kterým někteří krutí masožravci mohou říkat šunky - byly silně obalené tukem. A v tuku nekoluje krev. Jed se uložil do sádla, kde nemohl vniknout do krevního oběhu, a tím způsobit zranění. Časem bude neutralizován a rozložen tělesnými chemickými látkami. Teď však Maisie obracela role. Andělíčkář vyrazil znovu, již letargicky, protože jeho zásoby jedu byly vyčerpány. Maisie se zvedla na zadní a připravila si kopýtko - silnou a břitkou zbraň. Jelikož hadi rádi zabíjejí prasata, prasata také s oblibou žerou hady. S kvikotem těžce dopadla na hadovu páteř a téměř mu amputovala hlavu. Jeho tělo se stále svíjelo, a tak útočila znovu a znovu, dokud nebyl had rozdělen na několik nehybných kusů. Teprve poté ustala a šťastně si něco mumlala, když ho pojídala. Byl to velký plaz, a tak dovolila Jasmině a Curlymu, aby jí s ním pomohli. Bron počkal, dokud neskončí, protože hostina je uklidňovala. Teprve když zmizelo poslední sousto, obrátil se na zpáteční cestu k táboru. Stále se ohlížel přes rameno a poznal, že všichni pocítili úlevu, když začali sestupovat z Plošiny duchů.

Když dorazili ke zbytku stáda, vítalo je radostné chrochtání. Nejinteligentnější zvířata si vzpomněla na slibované cukroví a nedočkavě se nakupila kolem. Bron otevřel krabičku s pochoutkou plnou minerálů a vitamínů. Když je rozdával, zaslechl bzučení telefonu - velmi slabé, protože ho dosud nevybalil ze svého zavazadla.

Když vyplňoval všechny ty formuláře, samozřejmě také uvedl své telefonní číslo, protože k němu patřilo stejně jako jeho jméno. Každému je doživotně přiděleno telefonní číslo hned po narození. V počítačem spravované síti je možno dovolat se kohokoli kdekoli na planetě prostou volbou jediného čísla. Ale kdo by mu tady volal? Pokud věděl, měla jeho číslo jen Lea Daviesová. Vyndal kompaktní telefon - ne větší než jeho dlaň, napájený celoživotní atomovou baterií - a vyklopil malé stínítko. Tím aktivoval telefon. Ozval se statický šum a na obrazovce se objevil barevný obrázek. "Teďkonc zrovna sem na vás myslel, slečno Daviesová," řekl. "Náhodička, co?"

"Ano," odpověděla a neznatelně pohybovala rty, jako by hledala slova. Byla opravdu pěkná, teď ale vypadala příliš slabá. Bratrova smrt jí značně otřásla. "Musím se s vámi setkat, pane Wurbere. A to co nejdříve."

"To je vod vás milý, slečno Leo, moc se na to těším"

"Potřebuji vaši pomoc, ale nikdo nás nesmí vidět spolu. Můžete přijít hned po setmění, sám, k zadnímu vchodu do radnice? Budu tam na vás čekat."

"Přidu tam - můžete se na mě spolehnout," řekl a zavěsil.

Co se stalo? Věděla snad ta dívka něco, co nevěděl nikdo jiný? Bylo to možné. Ale proč právě on? Ledaže by jí guvernér řekl o BRAV - což bylo dost dobře možné, protože byla jeho sekretářkou. A navíc byla velmi atraktivní, když nebrečela. Jakmile nakrmil stádo, vybalil čisté oblečení a holicí strojek.

Bron vyrazil za setmění. Queeny zvedla hlavu a sledovala jak odchází. Zastupovala ho, když byl pryč - ostatní vepři to věděli a respektovali - a kdyby se objevily nějaké problémy, měla k dispozici Curlyho a Moa. Curly spal

po celodenní námaze a tiše hvízdal nosem. Vedle něj podřimovala Jasmína, ještě unavenější a uklidňovaná obrovským Miltownem. Situace byla pod kontrolou. Přiblížit se k radnici z neosvětlené zadní strany nebyl problém, zvláště když tudy šel včera v noci. Byl unaven putováním po okolí a nedostatkem spánku, a tak pěstí zakrýval mohutné zívání.

"Slečno Leo, jste tady?" volal tiše, když pootevřel nezamčené dveře. Chodba před ním tonula ve tmě, a tak zaváhal.

"Ano, jsem tu," ozval se její hlas. "Pojďte prosím dál."

Bron otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Náhle mu spánek vybuchl pronikavou bolestí a její trýzeň na chvíli osvětlila temnotu jeho nervů. Snažil se něco říci, ale nemohl mluvit, a tak se pokusil zvednout ruku. Další rána zasáhla jeho předloktí a ochromila ho tak, že kleslo zpět. Třetí úder do týla ho poslal do říše snů.

"Co se stalo?" ptala se ho vlnící se růžová placka. Bron se snažil mrkáním zaostřit, až se mu podařilo rozpoznat ustaranou tvář guvernéra Haydina.

"To byste měl říct vy mně," odpověděl Bron chraplavě. Přepadla ho bolest hlavy, a on málem znovu omdlel. Za krkem mu pofrkávalo něco vlhkého a studeného. Bron s námahou zvedl ruku, aby Jasmíně potřásl uchem.

"Měl byste to prase poslat pryč," řekl kdosi.

"Nechte ji," řekl Bron s námahou, "a řekněte mi, co se stalo." Velmi opatrně pootočil hlavu a poznal, že leží na gauči v guvernérově kanceláři. Vedle lůžka stál džentlmen se vzezřením lékaře, strnulou tváří a klátícím se stetoskopem. Ve dveřích se tlačilo několik dalších lidí.

"Našli jsme vás tady," řekl guvernér. "To je všechno, co víme. Pracoval jsem v kanceláři, když jsem zaslechl ten jekot, jako když dívka křičí ukrutnou bolestí - něco strašného. Někteří z ostatních zde to slyšeli venku na ulici. Všichni jsme se rozeběhli k vám. Našli jsme vás ležícího v zadní hale - prochladlého a s rozbitou hlavou - a tohle prase stálo vedle vás a ječelo. Nikdy bych neřekl, že zvíře může křičet takovým způsobem. Nedovolilo nikomu, aby se k vám přiblížil - stálo na stráži a výstražně cenilo zuby. Než přišel doktor, podařilo se nám je trochu uklidnit, takže ho k vám nakonec pustilo."

Bron rychle přemýšlel - nebo alespoň tak rychle, jak mu dovozovala pila snažící se odříznout týlní část jeho hlavy.

"Takže vo tom víte tolik, co já," řekl. "Přišel sem, abych si doplnil svoje papíry. Přední dveře byly zamčený, tak sem si řek', že to zkusím zezadu, jestli tady eště někdo je. Vešel sem zadníma dveřma a něco mě praštilo. A pak sem se probudil až tady. Myslím, že za to můžu poděkovat Jasmíně. Musela jít za mnou a viděla, když mě někdo uhodil. Pak začla ječet, jak ste slyšeli, a možná, že se zakousla do lejtka toho, kdo mě nápad. Prasata maj' proklatě dobrý zuby. Musela ho zastrážit, ať to byl kdo to byl." Povzdychl si, šlo to snadno. "Moh' byste mi dát něco na hlavu, doktore?" zeptal se.

"Možná, že máte otřes mozku," řekl doktor.

"Nechte to na mě, doktore; lepší malej votřes, než když se mi hlava rozskočí na dvě půlky."

Po chvíli doktor odešel, dav se rozplynul, bolest v jeho hlavě poklesla na úroveň tepavého třeštění a Bron si prohmatával pohmožděnou paži, na kterou si vzpomněl teprve teď. Začal mluvit, až když guvernér zavřel a zamkl dveře.

"Neřekl jsem vám to celé," začal.

"Myslel jsem si to. O co vlastně jde?"

"Nevím, kdo mě napadl - až sem to byla pravda. A kdyby se Jasmína neprobudila a neviděla, že jsem pryč, a kdyby se necítila tak zranitelná, asi bych byl už po smrti. Byla to pečlivě připravená past a já do ní spadl."

"Co tím chcete říci?"

"Chci tím říci, že je v tom zapletená Lea Daviesová. Zavolala mi a navrhla, že se tady sejdem, a když jsem přišel, čekala na mě."

"Tím mi chcete naznačit..."

"Jen tolik, kolik jsem řekl. Zavolejte ji sem, prosím, abychom si mohli vyslechnout její verzi."

Když guvernér odešel k telefonu, Bron pomalu spustil na zem jednu nohu a přemýšlel, co se stane, když se pokusí postavit. Nebylo to nic moc. Držel se opěradla pohovky, zatímco mu pokoj pomalu kroužil před očima a podlaha se houpala jako loď na moři. Jasmina ležela vedle jeho nohy a šťastně vzdychala. Po chvíli, když ustal pohyb nábytku a rotace budovy, zkusil chůzi a klopýtal směrem ke kuchyni.

"Čím vám posloužím, pane?" optala se kuchyň, když vešel. "Což takhle lehkou půlnoční přesnídávku?"

"Kávu, jen černou kávu - ale hodně."

"Hned to bude, pane. Dietetici však tvrdí, že káva může působit dráždivě na prázdný žaludek. Co třeba lehce opečený sendvič, a nebo grilovanou kotletu..."

"Ticho!" Jeho hlava začínala znovu třesit. "Nemám rád supermoderní ukecaný kuchyňský roboty. Líbí se mi staromódní kuchyně, které rozsvěcují kontrolku hotovo - a to je vše, co dokážou říci."

"Vaše káva, pane," oznámila kuchyň notně uraženým tónem. Nad deskou se otevřela dvířka a v nich se objevila kouřící konvice. Bron se rozhlédl. "A co takhle šálek - nebo to mám pít z dlaní?"

"Šálek, ale ovšem, pane. Nezadal jste, že chcete šálek." Uvnitř stroje se ozval tlumený cinkot a skluzem profičel otlučený hrnek, který přistál na stole před ním.

To mi ještě scházelo, pomyslel si Bron. Náladová robokuchyň. Jasmina přišla za ním, její kopýtka cupitala po podlaze. Musím si tu mašinu udobřit, jinak bych mohl mít problémy s guvernérem, až se to dozví.

"Když o tom tak mluvíš, kuchyně," řekl hlasitě tím nejvládnějším tónem, jakého byl schopen, "hodně jsem slyšel o báječných jídlech. Dokázala bys mi připravit vajíčka Benedict...?"

"Ve vteřince, pane," odvětila kuchyň radostně, a o chvílku později dorazil kouřící talíř s ubrouskem a příborem.

"Báječné," řekl Bron a podal talíř Jasmině na zem. "Lepší jsem ještě nejedl." Místnost naplnilo hlasité mlaskání a přežvykování.

"Jste opravdu rychlý jedlík, pane," zahučela kuchyň. "Dobrou chuť."

Bron si odnesl kávu zpět do sousedního pokoje a opatrně usedl na gauč. Guvernér ustaraně vzhlédl od telefonu. "Není doma," řekl, "ani s přáteli, ani kdekoli jinde. Hlídka prohledala celou oblast a já jsem poslal zprávu do všech telefonů. Nikdo ji neviděl - a nikde po ní není ani stopy. To není možné. Zkusím ještě důlní stanice."

Guvernér Haydinovi trvalo přes hodinu, než se důkladně přesvědčil, že Lea zmizela. Osídlená část Trowbri pokrývala omezenou oblast a kdokoli je dosažitelný telefonem. Nikdo ji neviděl, ani nevěděl, kde by mohla být. Zmizela. Bron se tou skutečností obíral mnohem dříve než guvernér - a věděl, co musí udělat. Natáhl se zpět na pohovku, zul si boty, položil nohy na hřejivý Jasminin bok a lehce si zdříml. Prasátko se vypnulo jako stolní lampa, dokázalo spát na povel.

"Zmizela," řekl Haydin, když naposledy zavěsil. "Ale proč? Nemohla mít nic společného s útokem na vás."

"Mohla - kdyby k tomu byla přinucena."

"O čem to mluvíte?"

"Jen dedukuji, ale dává to smysl. Jestliže její bratr není mrtvý..."

"Jak to myslíte?"

"Nechte mě to dokončit. Řekněme, že její bratr je naživu, ale hrozí mu smrt. A ona má příležitost zachránit ho, když udělá, co je jí přikázáno - dostane mě sem. Nezatrácujme ji: nejspíš nevěděla, že mě chtějí zabít. Asi s nimi potom zápasila - a proto ji odvěkli s sebou."

"Co o tom víte, Wurbere?" vykřikl Haydin. "Řekněte mi - o všem. Jsem zde guvernérem a mám právo o tom vědět."

"Dozvíte se to - až vám budu schopen říci něco víc než pouhé domněnky a dohady. Ten útok a únos znamená, že někomu se nezamlouvá moje přítomnost, ale také to znamená, že se blíží k cíli. Mám v úmyslu všechno urychlit a pokusit se nachytat ty 'duchy' na švestkách."

"Myslíte si, že mezi událostmi zde a Plošinou duchů existuje nějaké spojení?"

"Vím to. Proto také chci, aby ráno kolovaly zvěsti, že se zítra přesouvám na místo, které jsem si vybral, a aby všichni věděli, jaké místo to je."

"Jaké?"

"Na Plošině duchů - kde jinde?"

"To je sebevražda!"

"Ale není. Myslím, že vím, co se tam nahoře stalo, a že mám proti tomu obranu - doufám. Mám také svou skupinu, která se dnes již dvakrát osvědčila. Pokusím se o to, a pokusím se o to i proto, že je naděje znovu vidět Leu."

Haydin udeřil pěstí do stolu a zamyslel se. "Kdybych chtěl, můžu to zakázat - ale neudělám to, když budete postupovat podle mého. Plný radio-kontakt, ozbrojené stráže, hlídkové vrtulníky..."

"Ne, pane, mnohokrát vám děkuji, ale nezapomínám, co se stalo poslední skupině, která to zkoušela tímhle způsobem."

"Tak půjdu s vámi. Jsem za Leu zodpovědný. Buď mě vezmete s sebou, nebo nepůjdete nikam."

Bron se usmál. "To je dilema, guvernére. Mohla by se mi hodit pomocná ruka, a možná i svědek. Dnes v noci bude na plošině pěkně horko. Ale beze zbraní."

"To je sebevražda."

"Vzpomeňte si na první výpravu a udělejte, co vám říkám. Chci tady nechat většinu svých věcí. Řekl bych, že můžete zařídit, aby byly uloženy do skladiště, než se vrátím. Myslím, že brzy pochopíte, že mám dobrý důvod k tomu, co dělám."

Bron se přinutil k více než desetihodinovému spánku, protože cítil, že to bude potřebovat. O půlnoci přijel a odjel nákladák a teď už byli na cestě. Guvernér Haydin byl náležitě oblečen do hrubých šatů a loveckých bot a vyrazil s nimi. Nepostupovali příliš svižně, rychlost přizpůsobili nejpomalejšímu seletí. Zvířata si navíc putování zpříjemňovala vyhledáváním a hlasitou konzumací pochoutek podél cesty. Tentokrát šli stejnou trasou jako předchozí výprava - klikatý úvoz, který vedl na plošinu nejschůdnějšími cestami, po většinu času podél kalné bystřiny. Bron na ni ukázal.

"To je říčka, která protéká plošinou?" zeptal se.

Haydin přitakal. "Ano, je; pramení v tamtom pohoří."

Bron pokývl hlavou a vyrazil na pomoc kvičícímu podsvinčeti, kterému se podařilo dokonale vyplnit trhlinu ve skále. Pokračovali.

Za soumraku založili tábor - na mýtině sousedící s tou, na které skončila cesta předchozí výpravy.

"Myslíte, že je to dobrý nápad?" zeptal se Haydin.

"Ten nejlepší," odpověděl mu Bron. "Je to místo zcela vyhovující našim potřebám." Pohlédl na slunce sklánějící se k obzoru. "Dejme se do jídla. Chci, aby bylo do setmění všechno odklizené."

Bron rozbil ohromný stan, který však byl zařízen velmi skromně - obsahoval pouze dvě skládací židle a bateriové svítidlo.

"Není to trochu spartánské?" zeptal se Haydin.

"Nevidím důvod, abych si nechal zničit vybavení, se kterým jsem se sem vláčel pětadvacet světelných let." Poplácal malý plastový sáček, který měl pověšený na krku. "A teď něco na zub."

Jejich stolem byla prázdná bedna od prasečí večeře. Dobrý důstojník se nejdříve staral o své vojsko, takže zvířata jedla jako první. Bron postavil na bednu dvě samoohřívací večeře, rozlomil pojistku a podal Haydinovi plastovou vidličku. Když dojedli, byla skoro tma. Bron se vyklonil ze stanu a zahvízdal na Curlyho a Moa. Dva kanci dorazili na půl plynu a když zastavovali, vyryli do prachu před ním brázdy.

"Pašáci," řekl a drbal je na štětinatých hlavách. Oba slastně pochrochtávali a zvedali k němu zrak. "Myslí si, že jsem jejich matka," řekl na vysvětlenou. Klidně vyčkával, až se s tím Haydin, který zvolna rudl v obličeji, vyrovná. "Může to znít trochu směšně, ale je to pravda. Hned po narození byli oddělení od svých sourozenců a vychovával jsem je já. Takže jsem jejich ,adoptivní' rodič."

"Jejich rodiči byla prasata. Vy mi prase příliš nepřipomínáte."

"Asi jste nikdy neslyšel o osvojení. Každý ví, že když kotě vyrůstá se štěňaty, kočka prochází životem s domněnkou, že je trochu jiný pes. Je to více než asociace na raný věk. Existují i fyzikální projevy adopce. Je to zařizováno tak, že prvního tvora, kterého mládě spatří, považuje automaticky za svého rodiče. Většinou to je skutečný předek - ale ne vždy. Kotě si myslí, že jeho matkou je fena. Tihle dva přerostlí kanci si myslí, že jejich rodičem jsem já, bez ohledu na to, jak to vám může připadat fyzicky nemožné. Přesvědčil jsem se o tom ještě dříve, než jsem vůbec začal uvažovat o jejich tréninku. Je to jediný způsob, jak můžu být v jejich blízkosti v naprostém bezpečí. Bez ohledu na jejich inteligenci jsou to stále výbušné a nebezpečné bestie. A také to znamená, že mi nic nehrozí, když jsou někde poblíž. Jestliže mi někdo jen pohrozí, bude ve vteřině zpacifikován. Říkám vám to proto, abyste se nedopustil nějaké hlouposti. Teď mi prosím dejte tu pistoli, kterou jste slíbil, že si nevezmete."

Haydinova ruka vystřelila k zadní kapse - a zarazila se ve stejném okamžiku, ve kterém se oba kanci obrátili k prudkému pohybu. Moe slintal rozkoší z drbání a kapky slin skapávaly po pětadvaceticentimetrovém tesáku.

"Potřebuju ji na svou vlastní ochranu..." protestoval Haydin.

"Bez ní jste daleko bezpečnější. Pomaluji vyndejte."

Haydin opatrně sáhl dozadu, vyndal malou energetickou pistoli a hodil ji Bronovi. Ten ji chytil a pověsil ke stropu vedle světla. "Nyní vyprázdněte kapsy," řekl. "Chci, aby cokoli z kovu bylo uloženo do bedny."

"Kam tím míříte?"

"Promluvíme si o tom později; teď není čas. Všechno vyndejte."

Haydin pozoroval kance a vyprazdňoval kapsy. Bron se k němu připojil. Odložili do krabice sbírku mincí, klíčů, nožů a drobných nástrojů.

"S očky ve vašich holínkách nic nenaděláme," řekl Bron. "Ale neřekl bych, že s nimi budou problémy. Já dávám přednost natahovačkám."

Již se setmělo a Bron odvedl svoje svěřence pod stromy vzdálené dobrých sto metrů od paseky. Jen Queeny, inteligentní prasnice, zůstala s nimi a ztěžka ulehla vedle Bronovy stoličky.

"Žádám vysvětlení," řekl guvernér Haydin.

"Nevyrušujte mě, guvernére. Stále ještě stavím na dohadách. Když se do rána nic nestane, nabídnu vám vysvětlení - a svou omluvu. Není nádherná?" dodal a pokývl směrem k rozložitému vepři u svých nohou.

"Obávám se, že já bych použil jiného přívlastku."

"Tak ho neříkejte nahlas. Queeny rozumí proklatě dobře a já nechci, aby ji to ranilo."

Je to nedorozumění. Lidé nazývají vepře špinavými, ale to je jen proto, že byli donuceni žít ve špíně. Ve skutečnosti to jsou celkem čistotná a pečlivá zvířata. Mohou být tlustí. Mají sklony k pohodlnosti a obezitě - stejně jako lidé. Stejně tak můžou i zhubnout, když budou držet dietu. Ve skutečnosti jsou podobní člověku nejvíce ze všech živočichů. Mají vředy stejně jako my, mají i obdobné srdeční potíže. Stejně jako člověk nemají na těle téměř žádnou srst, a i jejich zuby se podobají našim.

Mají také podobné chování. Před mnoha staletími jeden fyziolog jménem Pavlov dělal pokusy na psech. Chtěl to vyzkoušet také s prasaty. Ale jakmile je položil na operační stůl, začala ječet z plných plic a mlátit kolem sebe. Prohlásil, že mají ,vrozenou hysterii' a vrátil se k práci se psy. Tady vidíte, že i nejlepší lidé mají mezery ve znalostech. Prasata nebyla

hysterická - byla normálně vnímavá. To psi byli tupí. Vepři reagovali stejně, jako by se chovali lidé, které se někdo pokouší připoutat z důvodu nějakého rychlého pitvání zaživa.... Co se děje, Queeny?"

Bron dodal poslední větu, když Queeny náhle zvedla hlavu, vzpřímila uši a zachrochtala.

"Slyšíš něco?" ptal se Bron. Prase zachrochtalo znovu o poznání hlasitěji a postavilo se. "Vypadá to na nepřátele?" Queeny pokývala majestátní hlavou velice lidským ano.

"Utíkejte do lesa - zpátky pod stromy!" křičel Bron a burcoval Haydina. "Rychle - nebo je po vás."

Utíkali, jak nejrychleji dovedli. Když dorazili mezi stromy, zaslechli vzdálené stoupající kvílení. Haydin se chtěl na něco zeptat, byl však stržen tváří do listí, když se nad pasekou objevilo skučící a hučící těleso, které zaclonilo hvězdy. Bylo to jako přízrak - ale co to bylo? Kolem začalo vířit listí a klestí a Haydin cítil, jak nějaká síla nutí jeho nohy do tance v šíleném rytmu. Chtěl se na něco zeptat, jeho slova však zanikla v hvízdotu plastové píšťalky a Bronově křiku:

"Curly, Moe - útok!"

Ve stejné chvíli vyndal z batohu podlouhlý předmět a hodil ho na paseku. Ten chytil, bouchl a vzplanul do jasného plamene - jakási pochodeň.

Temné těleso byl stroj - to bylo zřejmé: oválné, tmavé a hlučné. Nejméně tři metry dlouhé, vznášelo se asi třicet centimetrů nad zemí a po stranách mělo připevněno mnoho disků. Jeden z nich vyrazil směrem ke stanu. Následovala série výbuchů a praskání, jak stan explodoval a sesul se k zemi.

Vzápětí se na protější straně paseky objevili útočící kanci. Neuvěřitelnou rychlostí se skloněnými hlavami a míhajícíma se nohama se řítili na stroj. Jeden dorazil o zlomek sekundy dříve a narazil do jeho boku. Ozval se kovový úder a jakot sraženého stroje zakolísal, až téměř utichl.

Kanec na druhé straně toho díky své inteligenci a rychlým reflexům využil, odrazil se za běhu a přes postranici naskočil otevřeným vrchem stroje dovnitř. Haydin zatajil dech. Stroj se téměř dotýkal země, ať už v důsledku poškození, nebo pod vahou kance. Rozzuřené první zvíře také přeskočilo bočnici a zmizelo uvnitř. Nad hukotem motoru bylo možno slyšet hlasité praskání, lámání kovu a pronikavý vřískot. Něco zařinčelo a utrhlo se a zvuk motoru utichal. Když se rámus utišil, bylo slyšet blížící se druhý stroj.

"Letí sem další!" hulákal Bron, vyskočil na nohy a hvízdal z plných plic. Jeden z kanců vyklonil hlavu z trosek a vyskočil. Druhý byl stále ještě zaneprázdněn. První z nich vypálil ve směru přibližujícího se zvuku a byl na místě, když se stroj objevil na okraji paseky. Vyrazil do útoku a zaryl špičáky do té věci. Něco se utrhlo a značný pruh plastu zůstal viset dolů. Stroj zakolísal. Jeho pilot zřejmě zablýhl trosky prvního stroje, protože se otočil jako na obrtlíku a zmizel ve směru, odkud přiletěl.

Bron zapálil druhou pochodeň a vyhodil ji, když ta první pohasla. Byly to dvouminutové světlice, takže celá událost - od začátku do konce - trvala méně než tuto dobu.

Vydal se ke zničenému stroji a Haydin pospíchal za ním. Kanec vyskočil na zem, ostražitě se rozhlédl a pak si očistil kly o hlínu.

"Co to je?" ptal se Haydin.

"Vznášedlo," řekl Bron. "V současnosti už nejsou příliš často k vidění - ale plní svůj účel. Mohou se pohybovat kdekoli nad zemí nebo vodou a nezanechávají stopy. Ale nemůžou létat nad lesem."

"Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel."

"Ani jste nemohl. Když začaly být všeobecně používány silové svazky a energetické buňky, byly vyvinuty lepší způsoby dopravy. Ale kdysi se stavěla vznášedla velická jako domy. Jsou jakýmsi křížencem mezi pozemní a vzdušnou dopravou. Létají ve vzduchu, ale opírají se o zemi, protože se pohybují na polštáři vytvářeném tlakem vzduchu hnaného do prostoru pod strojem."

"Vy jste věděl, že se ta věc blíží - proto jste nás ukryl do lesa?"

"Očekával jsem to. A podle určitých příznaků jsem očekával je-" Ukázal do nitra zříčeného vznášedla a Haydin překvapeně ucukl.

"Snažil jsem se na ně nemyslet - asi jako každý," řekl guvernér. "Viděl jsem jen obrázky vetřelců, takže si je nedovedu představit. Ale tato stvoření. Krev, zelená krev. Vypadá to, že jsou všichni mrtví. Šedá kůže, hůlkovité končetiny. Jen podle obrázků, co jsem viděl, bych řekl, že to jsou..."

"Ano, Sulbani. Jedna ze tří inteligentních ras mimozemšťanů, které jsme poznali během našeho pronikání do galaxie - a jediní, kteří vlastnili mezihvězdné stroje dříve, než jsme se my objevili na scéně. Už měli svůj malý koutek galaxie propátráný a ani v nejmenším neuvítali náš přilet. Drželi jsme se od nich dál a snažili jsme se je přesvědčit, že nemáme žádné územní nároky na jejich planetách. S některými lidmi je však těžká domluva. S některými mimozemšťany ještě těžší. Sulbani jsou ti nejhorší. Mají nedůvěru v krvi."

"Všechno ukazuje na jejich přítomnost tady na Trowbri, ale nemůžu si být naprosto jistý, dokud se s nimi nesetkám tváří v tvář. Používání vysokofrekvenčních zbraní je pro ně typické. Víte, že když stále zvyšujete frekvenci zvuku, stane se neslyšitelným pro lidský sluch - zvířata ho však stále slyší. Když ji zvýšíte ještě více, přestanou ho slyšet i zvířata - stále to však cítí stejně jako my. Ultrazvuk může dělat nejrůznější věci."

Kopl do jednoho z připevněných disků, který připomínal mikrovlnnou anténu. "To bylo první vodítko. V lese mají vysílač ultrazvuku vysílající v pásmu, které je neslyšitelné, ale u většiny tvorů vyvolává pocit napětí a tíže. To byla ta nepříjemná aura, která po většinu času držela lidi v patřičné vzdálenosti od plošiny." Zahvízdal signál k seskupení stáda. "Zvířata, stejně jako lidé, se budou vzdalovat od zdroje. Oni to použili i k tomu, aby na nás poštvali tu nejdivočejší zvěř. Když to nezabralo, a my jsme se vrátili, nasadili mnohem účinnější věc. Podívejte se na své boty - a na tu lucernu."

Haydin zíral. Očka z jeho bot zmizela a z potrháných dírek trčely cáry tkaniček. Lampa, podobně jako kovové vybavení předchozí výpravy, byla zmačkaná a pokroucená.

"Magnetismus," řekl Bron. "Vyvíjeli a směřovali rozšiřující se magnetické pole o nepředstavitelném počtu gaussů. Tahle technika je v továrnách používána ke tvarování kovů, účinkuje však stejně dobře i na bojišti. Tohle, a vysílače ultrazvuku na závěr. I běžný pozorovací radar vás může spálit, když si stoupnete příliš blízko. A ultrazvuk určité vlnové délky dokáže přivést vodu do varu a odpálit organickou hmotu. To udělali vašim lidem, kteří zde tábořili. Nečekaně se objevili a zastihli je obklopené jejich vybavením, které explodovalo a bylo rozmetáno kolem. To jim pomohlo přemoci je. A teď do práce."

"Nerozumím, co to znamená, já..."

"Později. Musíme chytit toho, který utekl."

Na okraji paseky, kde zmizel stroj, našli odtržený pruh černého plastu. "Kus manžety ze vznášedla," řekl Bron. "Zadržuje vzduch, a tím pomáhá při nadnášení. Budeme ho díky tomu sledovat." Podal útržek Queeny a Jasmíně a ostatním vepřům, kteří se tlačili kolem. "Jak víte, psi sledují zápach ve vzduchu a prasata mají stejně dobré nosy, ne-li lepší. V Anglii byla po mnoho let používána lovecká prasata. A vepři jsou také cvičeni k hledání lanýžů. Jdou tamtím směrem!"

S chrochtáním a kvikotem vyrazili vůdci do tmy. Oba muži klopýtali za nimi následování zbytkem stáda. Po několika metrech musel Haydin zastavit a svázat si boty pruhy z kapesníku, aby mohl pokračovat. Držel se Bronova opasku, a ten měl prsty zaklesnuty do hustých štětín, které pokrývaly Curlyho hřbet. A tímto způsobem pronikali do lesa. Kdyby vznášedlo nemuselo letět otevřenou krajinou, bylo by jejich noční plahočení nemožné.

Když se před nimi objevily temné obrysy hor, Bron k sobě svolal stádo.

"Zůstaňte," poručil. "Zůstaňte s Queeny. Curly, Moe a Jasmíno - se mnou."

Teď šli mnohem pomaleji. Trávu pod nohama vystřídala kamenná drť a po chvíli stanuli u úpatí téměř kolmé skály. Po levé straně zaznamenali temné zákruty řeky a pod sebou slyšeli její zurčení.

"Říkal jste, že tyhle věci nemůžou létat," poznamenal Haydin.

"Taky že nemohou. Jasmíno, sleduj stopu."

Prasátko, s hlavou zdviženou a čenichajícím, přeběhlo jistě přes suť a ukázalo na holou skalní stěnu.

"Je možné, že tam je skrytý vchod?" zeptal se Haydin, když přejížděl zrakem hrubou strukturu skály.

"Určitě tam bude - ale my nemáme čas, abychom se sháněli po klíči. Schovejte se za tamty kameny, než tu věc otevřu."

Z batohu vyndal kvádr z materiálu připomínajícího hlinu a položil ho na skálu, kde stáli - k místu, které určila Jasmína. Potom do výbušniny vtiskl rozbušku, vytrhl pojistku a utíkal." Ve chvíli, kdy sebou hodil k ostatním, vyrazil k nebi plamen a zem pod nimi se otřásla. Všude kolem dopadaly úlomky kamene.

Vyrazili do mračna prachu a spatřili světlo vycházející z podlouhlé štěrbiny ve skále. Kanci se na ni vrhli a patřičně ji rozšířili. Když pronikli dovnitř, zahlédli kovové dveře usazené do skály a otevírající se směrem ven. Jimi vedla cesta z jeskyně, ve které právě stáli. Bron si mnul ret a zkoumal chodbu vedoucí do nitra hory.

"Co dál?" zeptal se guvernér Haydin.

"O tom právě přemýšlím. V noci a venku bych své kance vyslal proti Sulbanům - nebo i proti lidem, na tom nesejde. Ale tyhle tunely jsou pro ně smrtící pastí. Proti střelbě je neuchrání ani jejich rychlost. Takže - potvrzeno a sečteno - všichni se přitiskněte k téhle zdi."

Guvernér poslechl rychle, ale přimět k poslušnosti vzrušené kance si vyžádalo trochu tahání za ocasy a dva dobře mířené kopance. Když byli všichni na místech, stiskl Bron vypínač na zdi vedle vchodu do tunelu. Velké, celokovové dveře se zvolna otvíraly - a rozšiřujícím se otvorem pronikaly laserové paprsky.

"Hangár vznášedel," šeptal Bron. "Vypadá to, že jich tam pár zůstalo."

Kanci nepotřebovali rozkazy. Čekali a třásli se nahromaděnou energií, dokud se otvor neotevřel natolik, aby se jím protáhli. Pak vypálili jako dvě fúrie.

"Nepoškodte zbraň!" křičel Bron, když opět divoce spustil laser. Po chvíli střelba ustala. Zevnitř se ozýval hlasitý praskot.

"Už můžeme dovnitř," řekl Bron.

Uvnitř místnosti přeplněné přístroji našli jediného Sulbana. Musel to být mechanik, protože potrháná manžeta byla ze vznášedla odstraněna a nová byla připravena k montáži. Bron překročil mrtvolu a sebral laserovou pušku.

"Střílel jste někdy z něčeho podobného?" zeptal se.

"Ne, ale chci se to naučit."

"Někdy příště. Já jsem výtečný střelec z tohoto druhu zbraní a rád bych se dále zdokonaloval. Zůstaňte tady."

"Ne."

"Je to vaše rozhodnutí. Tak se držte za mnou. Možná, že seženu i něco pro vás. Musíme si pospíšet, jestli je chceme alespoň trochu překvapit."

Ostražitě, jistě dvěma kanci, postupoval jasně osvětlenou chodbou. Haydin se držel těsně za nimi. Problémy nastaly u první křižovatky. Když byli asi dvacet metrů od ústí druhého tunelu, vyskočil z něho jeden Sulban se zbraní připravenou ke střelbě. Bron, nenamáhaje se mířením, vypálil jednou od boku a vetřelec se zhroutil na zem, kde zůstal nehybně ležet.

"Vemte si je!" vykřikl. Kanci zmizeli každý v jednom vstupu křižující chodby. Bron pálil nad nimi do ústí, až vzduch kolem jiskřil a zářil. Oba muži vyběhli, když ale dosáhli křižovatky, bylo už po boji. Moe měl popálený bok. Nijak ho to nezpomalilo, naopak - byl ještě zuřivější. S funěním připomínajícím parostroj se hrabal v narychlo postavené barikádě a přehazoval bedny a kusy nábytku přes hlavu.

"Tady máte zbraň," řekl Bron, když vyprošťoval nepoškozenou laserovou pušku. "Nastavím ji na maximální ráži a jednotlivé rány. Stačí jen zamířit a stisknout spoušť. Pokračujeme. Teď vědí, že po nich jdeme, naštěstí ale nebyli připraveni na bitvu uvnitř vlastního úkrytu."

Běželi a počítali s tím, že proniknou díky rychlosti a momentu překvapení. Zastavovali, jen když narazili na odpor. Když míjeli jedno ústí chodby a zaslechli vzdálený křik, Bron zabrzdil a zavolal na ostatní.

"Počkejte. Tady. Zní to jako lidské hlasy."

Kovové dveře byly zasazeny do hutné skály. Laserový paprsek ale změnil zámek v roztavenou louži a Bron otevřel dveře.

"Už jsem nedoufala, že nás tady někdo najde. Byla jsem si jistá, že tady zemřeme," řekla Lea Daviesová. Vyšla z kobky opírajíc se o vysokého muže se stejně rusými vlasy.

"Huw Davies?" zeptal se Bron.

"Se ví," odvětil, "ale představování si nechme na pozdější dobu. Když mě sem vezli, viděl jsem značnou část jejich hnízda. Nejdůležitějším místem je centrální řídicí místnost. Všechno je ovládáno odtud - a hned vedle mají elektrárnu. A taky komunikační zařízení."

"Souhlasím s vámi," řekl Bron. "Když to obsadíme, můžeme vypnout napájení a donutit je postupovat potmě. To se bude mým kancům líbit. Budou hlídkovat a držet všechno pod kontrolou, dokud nedorazí vojsko. Zavoláme odtud do města."

Huw Davies ukázal na pušku v Haydinových rukou. "Rád bych si ji od vás na chvíli půjčil, jestli dovolíte, guvernére. Mám tady nějaké nevyřízené účty."

"Je vaše. Teď nám ukažte cestu."

Bitva o velín patřila mezi ty bleskové - postarali se o to kanci. Téměř všechen nábytek byl na kusy, ovládací panely však vypadaly neporušené.

"Huwe, vy budete hlídat vchod," řekl Bron. "Protože já znám písmo Sulbanů a vy asi ne." Mumlal si pro sebe fonetické znaky, potom se spokojeně usmál.

"Světelný okruh" - to je jediné, co by tohle mohlo znamenat." Stiskl tlačítko a všechna světla pohasla.

"Doufám, že je tma všude, a ne jenom tady," řekla Lea s obavami do temnoty pokoje.

"Všude," odpověděl jí Bron. "A vypínač nouzového osvětlení pro tuhle místnost musí být tady." Modré žárovky rozeseté po stropě zablikaly o ožily. Lea si hlasitě oddechla. "Už jsem toho vzrušení měla dost," řekla.

Oba kanci vyčkávavě, s rudě zářícíma očkami, sledovali Brona. "Jděte na to, chlapci," řekl jim, "ale nezraňte se."

"O tom pochybuji," řekl Haydin, když mohutné bestie vypálily ze dveří a zmizely za rychlého dypotu kopýtek. "Viděl jsem je v akci a jsem rád, že nestojím na opačné straně." Odpověděl mu vzdálený praskot a tlumený křik.

Guvernér Haydin se rozhlédl po panelech s přístroji a ovladači. "A nyní," řekl, "když je napětí a bezprostřední nebezpečí zažehnáno, by mi někdo z vás mohl říci, co se tady děje a co má tohle všechno znamenat."

"Důl," řekl Huw a ukázal na schéma tunelů visící na protější stěně. "Uranový důl - udržovaný v tajnosti po mnoho let. Nevím, jak dopravují rudu pryč, ale tady ji těží a částečně upravují za pomoci automatických linek. Hlušinu drtí na prach a sypou do téhle říčky."

"Keknu vám, co se děje potom," řekl Bron. "Když mají plný náklad, odvezou ho kosmickou lodí. Sulbani mají velké plány na cesty mimo jejich oblast a na moc nad větší částí vesmíru. Mají ale nedostatek pohonných hmot a Země se snaží, aby víc nezískali. Jeden z důvodů k osídlení této planety bylo to, že je blízko jejich sektoru. I když my uran nepotřebujeme, nechceme, aby se dostal do rukou jim. Patrola nevěděla o tom, že na Trowbri těží uran - věděla ale, že to musí být někde v této oblasti. A tohle byla jedna z možností. Když zdejší guvernér vyslal žádost o pomoc, stala se ta možnost pravděpodobnější."

"Stále to nechápu," řekl Haydin. "Museli bychom si všimnout lodí přistávajících na planetě - naše radary fungují výtečně."

"O tom nepochybuji - tihle tvorové ale měli za komplice alespoň jednoho člověka, který dohlížel na to, že přistání byla utajena."

"Člověka...!" zíral Haydin překvapeně. A potom zamyšleně poklepával pěstmi o sebe. "To není možné. Zrádce lidské rasy. Kdo by to mohl být?"

"Nyní je zřejmé," řekl Bron, "že vy nepřipadáte v úvahu."

"Já?"

"Vy jste byl nejvíce podezřelý - na vhodném místě, abyste vše kryl. Proto jsem k vám také nebyl zcela upřímný. Ale nevěděl jste nic o vznášedlech, a kdybych vás nestrhl k zemi, mohl jste přijít o život. To vás vyškrtilo ze seznamu podezřelých. Zůstal ten nejpravděpodobnější - radista."

"Máte pravdu," řekla Lea. "To on mi zprostředkoval telefonický hovor s Huwem. Potom mě přinutil zavolat vám a řekl, že když to neudělám, přijde Huw o život. Neřekl, proč se s vámi chce setkat, netušila jsem..."

"Ani jste nemohla," usmál se na ni Bron. "Nevypadá jako zabiják a asi plnil příkazy Sulbanů, když se mě chtěl zbavit. Skutečně si přivydělával tím, že na radaru neviděl jejich lodě. A také tím, že bylo přerušeno radiové spojení s Huwovou skupinou, když zaútočili Sulbani. Signály nejspíš nahrával a dal vrahům nejméně hodinu nebo dvě na jejich práci předtím, než odvysílal přepad a ztrátu spojení. To mělo pomoci tajemnosti. Doufám, guvernére, že teď pošlete pochvalnou zprávu o této operaci BRAV."

"Tu nejlepší," odpověděl Haydin. Podíval se dolů na Jasminu, která je vystopovala a nyní ležela stočená u jeho nohou a přežvykovala cosi ze zásob Sulbanů. "Jsem ochoten přísahat, že se do konce života zřeknu konzumace vepřového."

přeložil Jiří T. Pelech